

De veu en veu: obra poètica I (1960-1999)

Lluís Solà

Guaita, s'obren les finestres confuses

Guaita, s'obren les finestres confuses
i les coses trèmulament perduren;
tofes de pins s'inclinen i s'ajeuen
sobre tofes de pins, les oliveres
retenen les cendres voleiants
i el dia furga els boixos efímers;
veiem les coses i veiem
que les coses ens veuen;
la claror encén les pupil·les
de l'ésser.

Distant davant la reixa del balcó
solar, immòbil i sol a la casa
immòbil amb les portes adormides,
mirant la pilota de l'instant,
clara i rodona,
bevent l'escuma de la imatge perduda,
el noi bevia, fosc, i rodolava
cap al fons amb els ulls obscurs,
mentre els torrents lletosos passaven
i giraven entre terra i cel.

També el safareig dòcilment
s'havia desplomat dins el seu fons,
vinclat sobre la falda immòbil
i buida,
en l'instant que només era instant,
l'instant del mirall llis i pensatiu,
l'instant immediat a l'instant del verdet
i del peix vermell suspès en l'instant,
fins que la pinya plena s'esqueixà
i percutí el front serè de l'aigua,
i s'obrí l'ara als ulls del noi,
s'obrí i es cloqué, transparent,
entre les clapes d'ombra que es bressaven.